

Ukradený pejsek

Barbara O'Connorová

bamb**oo**k

*Ukradený
pejsek*

Barbara O'Connorová

*Věnováno mým psům:
zlatíčku Phoebe,
mrzoutovi Mattymu
a Murphymu,
který mi ukradl srdce*

Kapitola 1

Ten den, kdy jsem se rozhodla ukrást psa, byl zároveň dnem, kdy moje nejlepší kamarádka Linda Godfreyová přišla na to, že žiju v autě.

Říkala jsem mámě, že to Linda dřív nebo později tak jako tak zjistí, poněvadž je šíleně dotěrná. Jenže máma jenom obrátila oči v sloup a prohlásila: „Mazej na zastávku, Žofie, a přestaň kňourat.“

Takže jsem to udělala. Stoupla jsem si na zastávku autobusu a předstírala, že pořád ještě bydlím v bytě číslo 3B. Předstírala jsem, že nemám na tričku skvrny od hořčice z předchozího dne. Předstírala jsem, že jsem si ten den ráno nemyla vlasy na záchodcích u benzínky Texaco. A předstírala jsem, že od nás táta před nedávnem prostě jen tak neodkráčel a že po něm nezbyly jen tři ruličky čtvrtáků a pár zmuchlaných bankovek ve sklenici od majonézy.

Myslím, že v předstírání jsem celkem dobrá.

Na rozdíl od mého bráchy Tobyho, ten v téhle disciplíně moc nevyniká. Když máma řekla jemu, aby mazal na zastávku a přestal kňourat, rozbřečel se jako nějaké mimino, což dělá často.

„Co je s Tobym?“ zeptala se mě Linda, zatímco jsme všichni společně čekali na autobus.

„Bolí ho ucho,“ odpověděla jsem a veškerou snahu jsem vložila do toho, aby to vypadalo, že můj život je naprosto normální, a ne úplně příšerný, tak jako ve skutečnosti.

Když Linda nakrčila obočí a sevřela rty, bylo mi jasné, že její dotěrnost mi brzy začne lézt na nervy.

A taky že řekla: „A proč ho teda tvoje máma posílá do školy?“ Dívala se na mě přimhouřenýma očima, ale já na sobě nedala ani trochu znát, jak mě její otázky štvou. Pokrčila jsem rameny a doufala, že už dá s Tobym pokoj.

Dala. Jenže svoji dotěrnost obrátila ke mně.

„Hele, neber si to osobně, Žofie, ale začínáš vypadat poněkud zanedbaně.“

Poněkud zanedbaně? Takhle mluví její máma. Linda by nikdy nevyslovila něco takového jako *poněkud zanedbaně*, kdyby to předtím neslyšela od svojí mámy.

A co jsem jí na to jako měla říct? Něco jako: „Víš, Lindo Godfreyová, ono je docela těžký udržet si čistý

oblečení, když celý týden přespáváš na zadním sedadle auta.“

Nebo snad: „Já vím, Lindo. Jenže hřeben se mi ztratil někde v hromadě věcí, co pan Deeter vyhodil na chodník, hned jak nás vypakoval z bytu.“

A na to by Linda řekla: „Proč by to pan Deeter asi tak dělal?“

A já bych řekla: „Protože tři ruličky čtvrtáků a sklenice plná zmuchlaných jednodolarovek nájem nezaplátí, Lindo.“

Ale neřekla jsem nic. Děkala jsem, jako bych to slovo *zanedbaně* neslyšela. Nastoupila jsem do autobusu a sedla si na šesté sedadlo v levé řadě, vedle Lindy, tak jako vždycky.

Bylo mi ovšem jasné, že Linda se nevzdá. Že si prostě nedá pokoj, dokud nezjistí pravdu.

„Co když bude chtít přijít na návštěvu?“ zeptala jsem se o něco později mámy. „Nebo co když třeba bude nakukovat k nám do oken a zjistí, že už tam nebydlíme?“

Ale máma jen mávla rukou a zavřela oči, aby mi dala najevo, jak je unavená, když má teď dvě práce. A já si každý den představovala, jak Linda nahlíží oknem do bytu 3B. Kdyby to udělala, tak by samozřejmě nezahlédla mě, Tobyho a mámu s tátou, jak společně večeříme a jsme šťastní. Zahlédla by jinou rodinu.

Nějakou opravdu šťastnou rodinu, co není rozbitá jako ta moje.

A pak jednoho dne, když jsme vystoupily z autobusu, udělala Linda tu nejdotěrnější věc, co znám. *Sledovala mě*. Snažila jsem se dohonit Tobyho, protože mi sebral klíčky od auta a utíkal napřed, takže jsem si nevšimla, že se Linda celou dobu plíží za mnou. Sledovala mě cestou kolem bytu 3B, přes ulici až za budovu Eckerdovy lékárny, kde parkovalo naše auto. Ze stažených okýnek viselo vyprané prádlo a vedle auta seděl na přepravce Toby a čekal na mě.

Jestli jsem si někdy přála, abych se propadla do země, tak to bylo ve chvíli, kdy jsem se otočila a spatřila Lindu, jak kouká na mě a Tobyho a na naše auto a všechno ostatní. Přímo v obličejí jsem jí úplně jasně viděla, co se jí honí hlavou.

Chtělo se mi mávnout kouzelnou hůlkou a nechat naše otlučené auto zmizet z povrchu zemského. Ale ještě mnohem víc, víc než cokoli jiného, jsem si přála, aby se táta vrátil domů a všechno bylo zase jako dřív.

Nasadila jsem na tvář úsměv a pronesla: „Tohle je jen dočasně.“ Přesně tak, jak mi to máma už asi stokrát zopakovala.

Linda se začervenala a řekla: „Aha.“

„Až mámě zaplatí, přestěhujeme se do nového bytu,“ vysvětlila jsem.

„Aha.“

A pak jsme tam obě prostě jen tak stály a koukaly na špičky svých bot. Cítila jsem, jak se vzdálenost mezi námi čím dál víc zvětšuje, až se zdálo, že Linda Godfreyová, moje nejlepší kámoška, stojí na opačné straně vesmíru.

Nakonec prohlásila: „Už musím jít.“

Ale nepohnula se. Stála tam a já pevně zavřela oči a snažila jsem se nevypadat zoufale... a hlavně se, proboha svatého, nerozbrečet.

Jenže pak se do toho vložil Toby a všechno ještě zhoršil, když řekl: „Máma psala, že bude dneska dlouho v práci, takže si máme k večeri vzít špagety z chladicího boxu.“

Linda zvedla obočí a prohlásila: „Nějakou dobu už jsem neviděla vašeho tátu.“

Tak – a bylo to! Nedokázala jsem zastavit slzy, které se mi řinuly z pevně sevřených očí. Posadila jsem se na zem přímo na parkovišti u lékárny a úplně všechno Lindě vyklopila.

Cítila jsem, jak mi pokládá ruku kolem ramen, a slyšela jsem, že něco říká, ale byla jsem tak ponořená do vlastního zoufalství, že jsem dokázala jen brečet. Když jsem se vyplakala, vstala jsem a oklepala si špínu z džín na zadku, odhrnula jsem si vlasy z očí a zeptala se: „Slibuješ, že to nikomu neřekneš?“

Linda přikývla. „Slibuju.“

„Ani svojí mámě?“

Lindě se na okamžik zablýsklo v očích, ale pak řekla: „Fajn.“

Zvedla jsem do vzduchu malíček a čekala, až se Linda připojí tím svým a stvrdíme slib, ale zaváhala.

Dupla jsem a napřáhla k ní svůj malíček. Konečně se přidala a potřásly jsme si.

„Už opravdu musím,“ řekla.

Dívala jsem se, jak chvátá přes parkoviště, ohlíží se na mě a pak mizí za rohem lékárny.

„Nesnáším špagety,“ prohlásil Toby, sedící pořád na přepravce. To pro něj bylo typické. Dokázal zkažit i tu jednu jedinou minutku, kdy jsem se utápěla ve svém utrpení.

Naštvaně jsem připochovala k autu a koplá do chladicího boxu, až se převrátil. Na asfaltový povrch parkoviště se vysypaly sáčky s rozteklým ledem.

„Já taky,“ řekla jsem.

Pak jsem vlezla do auta, schoulila se na zadní sedadlo a čekala, až se vrátí máma.

Byla už dávno tma, když jsem na tvrdém asfaltu parkoviště konečně uslyšela klapot máminých bot. Blížila se k autu. Posadila jsem se a vyhlédla z okýnka. Dokonce i ve slabém pouličním světle jsem viděla mámin

unavený a smutný obličej. Část mého já ji v tu chvíli prostě chtěla nechat být, chtěla si jít lehnout a pokračovat ve spaní, jenže nějaká jiná část potřebovala vystoupit ven a něco říct. Což jsem udělala.

Když jsem otevřela dveře, máma leknutím nadskočila.

„Co tu propánakrále ještě děláš, jak to, že jsi vzhůru, Žofi?“ zeptala se.

„Nesnáším to tu,“ řekla jsem. „Už tady nechci být.“

Opatrně jsem zavřela dveře auta, abych nezbudila Tobyho. Pak jsem se otočila k mámě: „Mami, musíš něco udělat. Musíš nám najít nějaký bydlení. *Opravdový* bydlení. Ne auto.“

Máma se ke mně natáhla, asi se mě chtěla dotknout, ale já ucukla. Svěsila ruku, jako by byla z olova. Pak zhluboka vydechla, až jí to odfouklo vlasy z čela.

„Já se snažím,“ řekla.

„Snažíš se *jak*?“

Otevřeným předním okýnkem vhodila dovnitř kabelku. „Prostě se snažím, Žofie!“

„Ale jak?“

„Mám dvě práce. Co po mně ještě chceš?“

„Abys nám našla nějaký bydlení.“ Naštvaně jsem odkráčela, abych se vzápětí zase vrátila. „Tohle všechno je tvoje vina!“

Popadla mě za ramena.

„Na bydlení potřebuješ *peníze*,“ prohlásila. Při slově *peníze* mnou lehce zatřásla. „Snažím se našetřit,“ řekla.

Pustila mě a opřela se o auto.

„Kolik peněz potřebujeme?“ zeptala jsem se.

Podívala se vzhůru na nebe, jako by odpověď byla napsaná ve hvězdách. Pak úplně pomaloučku zavrtěla hlavou: „Já nevím, Žofie. Hodně... Chápeš?“

„Jak hodně?“

„Víc než máme.“

Stály jsme ve tmě a poslouchaly cikády z opuštěné parcely vedle parkoviště.

Máma mě objala kolem ramen a já si opřela hlavu o tu její a chtěla jsem být zase malá holčička. Malé miminko, kterému stačí jen zaplakat, a ostatní se o něj hned postarají – a to je, co se týče starostí, asi tak všechno.

Nakonec jsem vyslovila tu samou otázku, kterou jsem jí dala už asi milionkrát.

„Proč od nás táta odešel?“

Ucítila jsem, jak máma ztuhla. „To bych taky ráda věděla.“ Odhrnula mi vlasy z očí. „Myslím, že už byl prostě z toho všeho unavený,“ řekla.

„Unavený z čeho?“

Ticho mezi námi se zdálo hmatatelné a temné, jako nějaká zeď. A pak jsem položila otázku, která mi už dlouho vypalovala díru do srdce. „Unavený ze mě?“

Máma mi vzala obličej do dlaní a zpřímá se na mě podívala. „Není to tvoje vina, jasný?“

Pohlédla okýnkem do auta na Tobyho, schouleného na zadním sedadle.

„Musíme odjet.“

„Kam?“

„Já nevím, prostě pryč odsud.“ Dveře auta zaskřípaly, když je máma otvírala, a nočním tichem se rozlehla hlasitá ozvěna. „Už jsme tady dvě noci,“ prohlásila. „Policajti nás budou muset vyhodit, jestli neobjedeme.“

Blýskla po mně pohledem, protože si všimla převráceného chladicího boxu, a tak jsem jí pomohla věci zase uklidit a pak si vlezla na zadní sedadlo. Když jsme opouštěli parkoviště, objala jsem si kolena a tupě zírala z okýnka. Prázdné obchody městečka Darby v Severní Karolíně budily dojem, že projíždíme městem duchů. Všechno bylo zamčené a temné.

Máma zastavila v ulici vedle Billovy autodílny. Jakmile vypnula motor, pohltilo nás ticho.

Zatáhla jsem za osušku, kterou máma pověsila na prádelní šňůru uprostřed auta, aby mi tak vytvořila jakousi ložnici. Představovala jsem si Lindu, právě teď zachumlanou v růžovobílé peřince, s plyšáky vyrovnanými v řadě podél postele, s medailemi z gymnastiky pověšenými na nástěnce nad hlavou... a litovala jsem se.